

¹⁰Én ott álltam a hegyen, mint az előző alkalommal, negyven nap és negyven éjjel. Az ÚR meghallgatott engem ezúttal is, és ezután nem akart elpusztítani téged az ÚR. ¹¹Majd ezt mondotta nekem az ÚR: Menj és indulj útnak a nép élén, hadd menjenek be, és hadd vegyék birtokba azt a földet, amelyet esküvel ígértem meg atyáiknak, hogy nekik adom. ¹²Most pedig Izrael, mit kíván tőled Istened, az ÚR? Csak azt, hogy Istenedet, az URat féljed, járj mindenben az ő útjain, szeresd őt, és szolgálj az URat, a te Istenedet teljes szivedből és teljes lelkedből. ¹³Tartsd meg az ÚR parancsolatait és rendelkezéseit, amelyeket ma parancsolok neked a te javadra!

Krisztusban élő Gyülekezet!

Múlt heti igeszakaszunkra gondolva, amelyben Salamon kívánsága állt a középpontban, úgy tűnhet, hogy a kívánságok, azaz a kérések vannak előttünk, ezekben a hetekben. Textusunkban elhangzik egy könyörgés Mózesről és egy kérdés, hogy vajon tudja-e Izrael, hogy mit kíván, azaz vár tőlük, az ÚR. A kérdés textusunkban inkább költőinek tűnik, de érdekes megválaszolni önmagunknak, hogy szerinted tőled mit is vár Isten?

Hadd fogalmazzam meg másként ezt a kérdést, szerinted kik, vagy mik iránt adott neked felelősséget Isten?

Lehetne erre egyszerű válaszokat adni, minthogy, a családom iránt, a barátaim iránt, a környezetem iránt és így tovább, vagy akár „jó keresztény” válaszokat, mint, hogy a rászorulók iránt, felebarátaim iránt, a teremtett világ iránt...

A kérdés, hogy átérezzük e, az e szavakban megjelenő felelősséget, vagy inkább tényleg csak elszálló szavak maradnak. Felelősséget vállalni szavakkal könnyű, de ha nincsen a szavak mögött őszinte odaszánás, akkor bizony előbb-utóbb kitűnik a hamis állhatatosság.

Mózes ötödik könyvében a lejegyző ugyan gyakran csapong a már korábban lejegyzett események ismétlései között, de most talán érhető volt, hogy merre is jár Mózes és a nép.

Mózes a Hóreb hegyen könyörög a népért, mivel Izrael nem egy alkalommal nem vette komolyan az Úrral kötött szövetséget, azt a felelősséget, amit vállaltak. Hiába tesznek ígéretet Istennek újra és újra, hogy az Ő útján fognak járni, hogy követeik az Ő ösvényeit. Ők újra és újra más utakon kezdenek járni. Újra és újra kijelentik; „Az én felelősségem, így tehát én döntök. Ne vegye ki senki a kezemből a kormányt! Majd célhoz érek a saját utamon is valahogy!”. És bizony a saját út egy igen hosszú és kacskaringós úttá válik.

Miért? Mert Isten hagyja, hogy a rossz megtörténjen velük? Vagy netán Ő akarná a népet 40 évig a pusztában tartani?

Nem, Isten Mózes és a népet az ígéret földjére akarja vezetni és ki is jelöli nekik az utat. Van lehetőségük, hogy a 40 éves vándorlást kihagyva, a Sínai hegytől egyenesen odajussanak. Csakhogy a nép, saját döntési lehetőségét abban látja, hogy tudhatja Istennél jobban, hogy mi a jó nekik, és, ha már a felelősség nyomja a vállukat, hát inkább önmagukban bíznak.

Gyermekkoromban volt egy Garfield macskás poszterem a szobám ajtaján. Garfield egy meglehetősen rendetlen szobában ült egy nagy halom játék és szemét tetején, a felirat pedig a következő volt; „Az én szobám, az én rumlim, az én dolgom.”. Alapvetően csak jó poénnak tűnt, de egy alkalommal, mikor rám szólt édesanyám, hogy rakjak rendet, én ezt a posztert idézve válaszoltam. A feliratot én a következő módon értelmeztem; „Ez az én területem, ehhez senkinek semmi köze, ha nekem így tetszik, így marad.”. Nos, mikor a megfelelő hangsúllyal idéztem e szöveget, édesanyám is kihallotta az értelmezésemet, csakhogy rögtön válaszolt is, hogy ő bizony másként értelmezi a poszter sorait! „Az én szobám” – azaz az én felelősségem, hogy minden rendben legyen benne. „Az én rumlim” – azaz, az én általam kialakult rendtelenségért felelősséget kell vállalnom, azaz rendbe kell hoznom. „Az én dolgom” – Amit vállaltam, azt kötelességem meg is tartani, azaz, ha van egy szobám, akkor az azzal járó felelősséget sem rázhatom le magamról, vagyis számon kérhető vagyok érte.

Mondanom sem, kell, hogy ez az értelmezés akkor sokkal kevésbé tetszett nekem, de nagyon belém égett. Úgy tűnik, textusunk alapján, hogy nem csak belém, de Izrael szívébe is bele kellett még égetni a felelősséget. Nem véletlen, hogy Mózes ötödik könyve olyan kiemelten foglalkozik ezekkel az egyoldalú felelősségvállalásokkal. Szeretné az emlékezetünkbe vésni, hogy hová is vezet, ha a kapottakkal járó felelősséget elfelejtjük, és csak annyi marad meg, hogy amit kaptam, azzal szabadon én gazdálkodhatok, vagy inkább garázdálkodhatok.

Szabad vagy, ez igaz. Isten nem veszi ki a kezedből gyepőt. Felpakolhatod te is a szekeredet a vándorlásra mindennel, amit te fontosnak tartasz, és ledobhatsz róla mindent, amiről Atyád mondta, hogy fontos. Tarthatsz a szakadék felé. Igen, ha te erre szeretnél szabadnak lenni, nos, erre is szabad vagy. Többnyire viszont a zuhanás, a tettek következménye meg szokta törni az ilyen hamis felelősségtudatot. Igen, Izrael és mi is meglepődünk, ha az önön bölcsességünkbe fektetett bizalmunk végül fájdalomba és veszélybe vezet. Amikor a következményekkel már szembesülünk, rögtön átértékeljük, hogy mennyire volt őszinte a mi felelősségvállalásunk. Akkor hirtelen valahogy jobban örülnénk, ha más vállalná a következményt, ha másé lenne a felelősség.

Ezt a helyzetet egy régi kis tanmese is jól leírja. Talán rövidebb formában, egyszerű viccként ismerjük inkább. „Egy ember egyszer kiugrott az ablakon a tizedikről. Zuhanás közben pedig minden emeleten csak ennyit hallottak tőle; „Eddig még jó!”” Amit sokszor nem tesznek hozzá ehhez, az az eredeti tanmese vége. „A kilencedik kiáltás után, már nem volt több.”

A saját utakon, a saját erőnkben és bölcsességünkben bízva, mi is gyakran vagyunk így, hogy csak a jelen pillanatra, csak önmagunkra koncentrálunk és a sok figyelmeztetés és a féltő szeretet ellenére csak megvonjuk a vállunkat és ennyit mondunk; „Eddig még jó!”

De mikor vesszük észre a szakadék alját és mit teszünk akkor?

A KözösPont fesztivál misszióról már talán meséltem én is és Zsolt is. Ezekon a missziós alkalmakon, indirekt misszió keretében, beszélgetésekkel próbálunk képet adni az élő kereszténységről a sátorba betérőknek. Gyakran jön fel a tévedések, hibák, bűnök témája és ezekkel együtt a provokatív kérdés, hogy akkor a keresztények hibátlanok, vagy büntelenek tartják magukat, mert ők teljesen Isten útján járnak?

A gond az, hogy ez időnként nem csak provokatív kérdés, hanem egyesek tényleg úgy gondolják magukról, hogy rájuk valóban igaz ez. Pedig a keresztény is csak ember, nem mentes a rossz döntésektől, vagy a bukástól. A keresztény, a Krisztust követő, nem hibátlan, hanem bűnbánó és a kegyelmes Istenben bízó, az Ő szeretetét ismerő ember. Nem lesz okosabb, vagy erősebb, hogy így húzza ki magát a bajból, de hittel vallja, hogy akár csak a rossz úton tévelyegve, akár a szakadék mélye felé zuhanva is, de egy irgalmas Atyához kiálthat, aki nem a kárhozatot, hanem a kegyelmet készítette el gyermekeinek.

Mózes is tudja ezt. A negyven éves vándorlás végén nem a halál várja, hanem Isten ígéretének, az Ő akarátának a beteljesedése. Mózesnek és Izraelnek nem kell elvesznie az engedetlenségük miatt, Isten megtartja őket, még akkor is, amikor a saját tetteik következményeként, akár véget is érhetne történetük. De Isten terve, az Ő útja nem ez. A világ számára sem a kárhozatot volt az út, pedig, ha az embernek egyedül kellene vállalnia minden következményt, ha egyedül kellene elhordoznia a felelősségét, akkor bizony nem lenne más út a számára. Krisztus azonban magára vállalta mindazt, amit te nem tudnál elhordozni, ami végleg elválasztana az Atyától.

Azért halt meg a kereszten és támadt fel harmad napra, hogy neked ma is és holnap is legyen lehetőséged, hogy újra vállald azt, amit a te Teremtőd és Gondviselőd kér tőled textusunk szavai szerint, hogy „Istenedet, az Urat féljed, járj mindenben az ő útjain, szeresd őt, és szolgálj az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből.” Csak Krisztust követve, csak a vele együtt vállalt felelősséggel lehetséges ez.

Ha Krisztust követőnek vallod magad, de nem akarod rá bízni a terheidet, az egész életedet, akkor legalább annyira távol vagy tőle, mintha a teremtettségedben kapott minden felelősségedet le akarnád rázni magadról. Nem a világ békéjéért, a környezet szennyezés megszüntetéséért, vagy az összes többi

emberért van első sorban felelősséged, hanem a saját hitedért. Mózesnek sem az volt az elsődleges feladata, hogy a nép előtt járjon, hanem az, hogy Istent kövesse. „Szeresd ..., a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből.” Ez iránt van felelősséged, ezt kívánja tőled a te Teremtő Atyád. Így legyen!
Ámen!